

Реч председника Заједнице професионалних позоришта Србије „Јоаким Вујић“

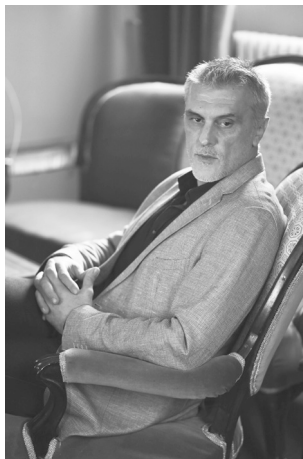
О (58.) ФЕСТИВАЛУ ПРОФЕСИОНАЛНИХ ПОЗОРИШТА СРБИЈЕ „ЈОАКИМ ВУЈИЋ“

Фестивал професионалних позоришта Србије „Јоаким Вујић“ један је од најстаријих позоришних фестивала у земљи и траје у континуитету од 1965. године. Ове године се одржава у граду који слави име оснивача институционалног театра у Србији, Јоакима Вујића, чиме се и обележава 250 година од његовог рођења.

Приликом оснивања Заједнице професионалних позоришта Србије усаглашено је да се покрене фестивал, који је прве 42 године носио назив – Сусрети професионалних позоришта Србије „Јоаким Вујић“. Ове сусрете позоришних представа у Републици Србији, јужно од Саве и Дунава, основали су 1965. године председници општина у којима су постојала професионална позоришта: Зајечар, Крагујевац, Ниш, Ужице, Шабац, Лесковац, Пирот и Приштина. Нешто касније им се придружио Крушевац, 1971, Врање и Краљево 1997. године, од 2009. године Лазаревац, а потом Регионално позориште Нови Пазар, Градско позориште Чачак, Позориште за децу Крагујевац, Луткарско позориште Ниш.

Свих 16 позоришта јужно од Саве и Дунава, а која истовремено чине Заједницу професионалних позоришта Србије (Књажевско-српски театар, Крагујевац; Народно позориште Ниш; Народно позориште Приштина са привременим седиштем у Грачаница; Народно позориште Ужице; Народно позориште Лесковац; Народно позориште Пирот; Регионално позориште Нови Пазар; Позориште Тимочке крајине, Зајечар; Позориште „Бора Станковић“, Врање; Крушевачко позориште; Шабачко позориште; Краљевачко позориште; Прво приградско позориште, Лазаревац; Градско позориште Чачак; Позориште за децу Крагујевац; Луткарско позориште Ниш), учествују директно или индиректно на овом фестивалу. Уз то треба истаћи и учешће других позоришта Србије кроз присуствовање њихових представника на овом фестивалу, било као стручних сарадника или као гостију или као гостујућих представа.

Новим менаџмент приступом, заснованим на равноправном дугорочном партнерству професионалних позоришта са ових простора, жели се створити јака позоришна сцена Србије. Фестивал се остварује поштовањем принципа ротације града домаћина Фестивала – Фестивал се у једном граду одржава највише две године узастопно са циљем да позитивни ефекти Фестивала равномерно делују на целој територији Заједнице професионалних позоришта. На тај начин, Фестивал доприноси децентрализацији у култури и равномерном развоју позоришне и културне сцене Србије. Принцип ротације подвлачи и значај равноправности чланова Заједнице, тј. њихову подједнаку одговорност и бригу за одржавање и унапређење квалитета Фестивала.

Мр Спасоје Ж. Миловановић

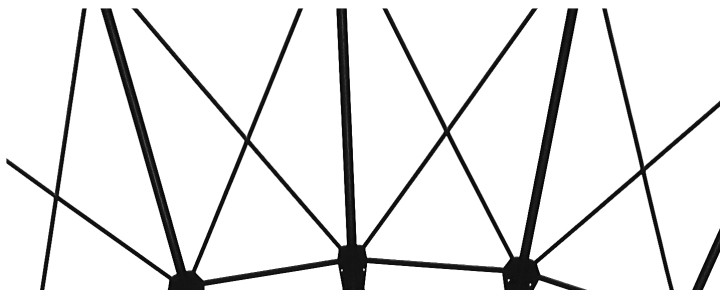
58. Фестивал професионалних позоришта Србије „Јоаким Вујић“ је заједнички пројекат Заједнице професионалних позоришта Србије и позоришта града домаћина Крагујевца.

Фестивал „Јоаким Вујић“ као партнерски пројекат Заједнице професионалних позоришта и града домаћина Фестивала жели да развија и одржава културни и естетски квалитет позоришне уметности Србије и то кроз:

- обележавање 250 година од рођења „оца позоришта Србије“ Јоакима Вујића;
- презентовање високо квалитетних остварења професионалних позоришта тзв. уже Србије – инспиришућа, неконвенционална, истраживачка сценска дела која прате савремене позоришне трендове;
- представљање актуелних тема, атрактивних форми, нових трендова у позоришној уметности;
- стварање услова за размену идеја и искуства позоришних професионалаца (дискусије, предавања, конференције, округли столови, радионице);
- стварање платформе за комуникацију и сарадњу свих заинтересованих страна позоришног и културног живота Србије;
- комуницирање са публиком кроз атрактивне, разноврсне и богате пратеће програме;
- обезбеђивање интеграције Фестивала у културну (туристичку, економску) понуду града домаћина и Србије;
- промовисањем потреба за развојем позоришног и културног живота Србије и афирмисањем Фестивала у земљи и иностранству.

58 година трајања. 697 одиграних представа. 714 појединачних и колективних награда. Ово би укратко био историјат Фестивала професионалних позоришта Србије „Јоаким Вујић“.

Председник Заједнице професионалних позоришта Србије
мр Спасоје Ж. Миловановић, директор
Народног позоришта Ниш

ТАКМИЧАРСКИ ПРОГРАМ

7. мај 2022. 20.00 часова

НА РУБУ ПАМЕТИ

ЈЕДНЕ ПИЈАНЕ НОВЕМБАРСКЕ НОЋИ 1918.

Мирослав Крлежа (по делима М. Крлеже,
Ива и Тене Штивичић)

Режија: Марко Мисирача

Књажевско-српски театар Крагујевац /
Хрватски културни центар Београд

8. мај 2022. 20.00 часова

ОСЛОБОЂЕЊЕ СКОПЉА

Душан Јовановић

Режија: Горчин Стојановић

Народно позориште Ниш /
Народно позориште Лесковац

9. мај 2022. 20.00 часова

СТВАРАЊЕ ЧОВЕКА

Тијана Грумић

Режија: Миа Кнежевић

Народно позориште Лесковац

10. мај 2022. 20.00 часова

ТРПЕЛЕ

Бобан Скерлић и Милена Демоло

Режија: Александра Ковачевић

Краљевачко позориште /
Шабачко позориште

11. мај 2022. 20.00 часова

ЦРНА ОВЦА

Вида Давидовић

Режија: Снежана Тришић

Краљевачко позориште

12. мај 2022. 20.00 часова

СВЕ НЕСРЕЋНЕ ПОРОДИЦЕ

ЛИЧЕ НА СРЕЋНЕ ПОРОДИЦЕ

Патрик Лазић и Милена Демоло

Режија: Патрик Лазић

Народно позориште Пирот

13. мај 2022. 20.00 часова

ИЗБИРАЧИЦА 42

по мотивима Избирачице Косте Трифковића

Режија: Владимир Попадић

Крушевачко позориште

ПРЕДСТАВА У ЧАСТ НАГРАЂЕНИХ

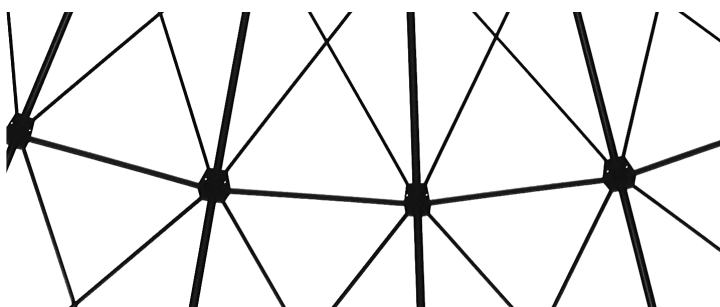
14. мај 2022. 20.00 часова

СВИЊСКИ ОТАЦ

Александар Поповић

Режија: Хаџи Немања Јовановић

Народно позориште Ужице

ГЛЕДАЛИ СТЕ / ОСЛОБОЂЕЊЕ СКОПЉА

Душан Јовановић
 Превод: Наташа Илић
 Режија, сценографија и избор музике:
 Горчин Стојановић
 Костимограф: Марина Вукасовић Меденица
 Асистент костимографа: Катарина Павловић
 Лектор: Наташа Илић
 Фотографије: Никола Милосављевић /
 Студио Брада
 Организатор: Ивана Мадих

ИГРАЈУ:

Зоран – Милош Цветковић
 Лица – Мина Цоцић
 Георгиј – Александар Маринковић
 Ленче – Евгенија Станковић
 Ана – Весна Јосиповић
 Ваво – Драган Марјановић
 Тасин – Мирољуб Недовић
 Крсте/Начелник – Данило Петровић
 Господин/Трајко – Стефан Младеновић
 Ристе/Стојчев – Марко Радојевић, к. г.
 Бале/Оскар – Марко Павловски
 Рената – Наталија Јовић, к. г.
 Биба – Нађа Недовић Текиндер
 Доктор/Поп – Мирослав Јовић
 Немачки официр – Александар Крстић
 Отац – Урош Милојевић

Копродукција Народног позоришта Ниш и
 Народног позоришта Лесковац

О представи

Ослобођење Скопља је комад о одрастању.
 Да ли је могуће одрастати без иницијације
 насиљем, без ране спознаје о Злу? Да ли је
 неопходно суочавање са тамном страном
 људске природе, још у детињству, не би ли се
 разумевао свет око себе?

Шта је тачно слобода?
 Кад растемо, да ли се свет
 смањује или ми постајемо већи?
 Шта је смисао нашег постојања?
 Љубав? А шта ако није? Ако је
 нема? Ако је не препознамо?

Јесмо ли ми збиља деца својих
 родитеља, или својих прароди-
 теља? Да ли је код нас свако дру-
 го поколење увек на жртвеном
 олтару настанка Новог? Је ли
 Ново боље од Старог?

Је ли Старо боље од Новог?
 Иде ли свет напред, назад или у
 свим правцима истовремено?

Може ли један људски живот
 бити лишен искуства рата?

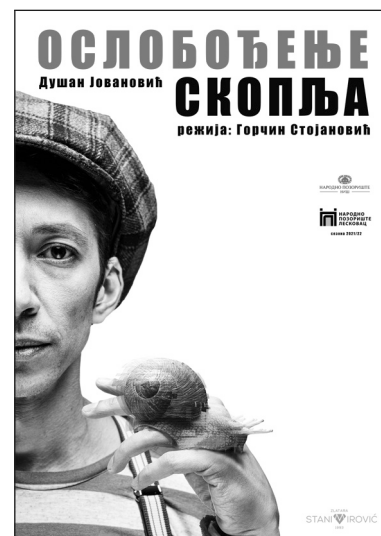
Кад бих имао бар један одговор,
 не бих радио ову представу. Кад
 одговоре које мислим да имам
 не би изнова под сумњу стави-
 ло непосредно, посредно, про-
 живљено или сањано искуство,
 не бих се бавио театром.

Душану Јовановићу дугујем ову представу, у име
 оног викенда на Чрном врху, оних ноћи у Драми
 СНГ-а, оних дана у Београду и Бечу, оног последњег
 сусрета у Љубљани, оних размењених писама, оних
 смехова, пењања по врлетима, вечере код Мете, разго-
 вора о свему, па и позоришту. Нишком театру дугујем
 у име ђалетовог *Воћној дана* од пре четрдесет година,
 кад сам први пут био у Нишу и ушао у Народно позо-
 риште. Себи дугујем у име себе дванаестогодишњег,
 док на сарајевском МЕСС-у гледам прве изведбе *Осло-
 бођења* –љубљанску, у режији Георгијевског, и скопску,
 у режији Унковског.

Сег Душан, надам се да те нисам изневерио.

Одано,
 Г. С.

Горчин Стојановић, редитељ

ВЕЧЕРАС НА РЕПЕРТОАРУ / СТВАРАЊЕ ЧОВЕКА

Тијана Грумић

Редитељка: Миа Кнежевић
 Сценографкиња:
 Миљена Вучковић
 Композитор:
 Александар Спасић
 Костимографкиња:
 Биљана Гргур
 Кореографкиња:
 Јелена Алемпијевић
 Дизајн светла:
 Радомир Стаменковић

ИГРАЈУ:

Аташ младић који је пливао
 и преживео – Филип Радивојевић
 Јасир Аташов старији брат – Филип
 Радивојевић

Др Штраус криптозоолошкиња и
 истраживачица морског дна – Сузана Грујић
 Браца власник кафане код залива,
 шверцер – Дејан Тончић к.г.
 Урбан Урбан концептуални уметник, добитник
 златне кашике, престижне награде за најбољег
 уметника 21. века – Драган Марјановић
 Отац отац од сина – Иван Јанковић
 Дечак син од оца – Петра Димитријевић
 Новинарка – Мина Цоцић

Народно позориште Лесковац

КАДА ИГРЕ ПОСТАНУ РАТНЕ – ЗАЧЕТАК ТРАНСГЕНЕРАЦИЈСКЕ ТРАУМЕ

пише: Александра Јовановић

Када на самом крају представе *Ослобођење Скопља*, лик Вава, кога тумачи Драган Марјановић, изговори „страшно” пророчанство, о деци која ће заувек остати деца, о деци која неће знати како да буду родитељи након свих ужаса којих су се нагледали (чак их попримили), он сублимира, угрубо речено, догађаје у драми и предвиђа будуће трауме, ехо, који живимо у савременом добу. У том смислу, ова изведба, иако скоро „до словца” верна тексту, заправо буди асоцијације на данашњицу, као осврт и огорчени закључак: Ето разлога што смо такви какви јесмо, какви би другачији и били, након рата?

Радња комада Душана Јовановића смештена је у доба Другог светског рата и нећемо наглашавати да сви ратови личе једни на друге и да рат у драми може бити било који други, јер овај ипак доноси највише познаница и поред свежих, остаје упамћен као најстравичнији, расадник колективне трауме.

Редитељ и сценограф *Ослобођења Скопља*, Горчин Стојановић, изградио је шаренолик и опчињавајућ свет на сцени, по коришћењу светла и положаја ликова, на махове сличан филмском студију. Заиста, лако је замислити како се представа раскадрирава и поново спаја у целину на траци, а томе у прилог иде фрагментарна драматургија Душана Јовановића, која својим оштрим резovima у тренутку преноси публику у другу „сцену”, другу слику, у којој посматрамо само срж, без сувишних делова, који би ионако испали „у монтажи”. Ипак, прелазним музичким секвенцама у улози елипса, брзо се враћамо позорници. Костими Марине Вукасовић Меденице, благо стилизовани, буде одређену врсту носталгије, саму по себи лажну, али то не спречава заслужено дивљење. Нема потребе замишљати подерана, прљава одела и крпљене хаљине да би се појачао ужас, када он већ постоји у самој радњи. Лик главног јунака, дечака Зорана, кога тумачи Милош Цветковић, упија зло које види око себе, што се директно сукобљава са његовим осетљивим, па и плашљивим бићем. Оно што је изостало из изведбе, могуће због брзог смењивања „слика”, јесте приказ развоја те мрачне, намет-

нуте Зоранове стране. Осим прихватања погрдних назива за Јевреје од стране бучнијег и агресивнијег друштва и гажења пужа, о Зорановим неваљалствима обично слушамо и немамо прилику да их проживимо кроз њега. Као контраст томе, кајање и нежност врло добро видимо, посебно у односу са тетком, Ленче, коју тумачи Евгенија Станковић. Она, као стуб страдањима разорене породице и својеврсни матријарх, одлично носи тај терет, као и терет већине сцена у којима се појављује.

Посебно треба издвојити сцену Ленчиног порођаја у склоништу, естетски и атмосферски можда најближе документаризму и због тога, најјезивију.

Ако говоримо о приказима насиља код одраслих, мучењима, домунђавањима и уопште, приближавању ратних ужаса који све време тињају у позадини, иако заокружени и прецизни, не буде толики драмски набој или боље речено, саосећање и ужас, колико сцене дечје игре. Мастурбација, игра стрељања, отимање хране и на крају, сцена у којој деца оптужују Зорана да је „буржуј”, без праве представе о значењу речи, драмски су плодније, јер су у њима видљиви директни утицаји одраслих и најављени будући сукоби. Тако би и без да знамо шта раде одрасли, то били јасно гледајући најмлађе.

Долазак оца, као апсолутне митске фигуре, тајанственије и од Бога, са којим Зоран ипак има неки однос, истоветан је као у тексту. Отац долази и једино што има да поручи свом сину је, да га уопште не разуме.

Ова, последња реплика у представи, можда је главна индикација у њеном тумачењу. Да ли је рат разлог неразумевања оца и сина, будући да син никада није био „слободан”? Да ли је мањакведеног времена са сином разлог, спољне околности или напосто условност која се прихвата самим имањем потомства. Да ли ће се трансгенерацијске трауме бесконачно преносити, као ратне приче, са колена на колена или ће неки, доста далеки потомци, бити тога поштеђени?

ОКРУГЛИ СТО ПРЕДСТАВЕ ОСЛОБОЂЕЊЕ СКОПЉА

Уводну реч о представи одржао је др Зоран Максимовић. Редитеља, Горчина Стојановића, питао је за разлог избора комада.

ДР ЗОРАН МАКСИМОВИЋ:

Ви сте, пре свега рекли, да је ово комад о ограсињању, поставља питање шта је слобода.

ФОТО: Ненад Борисављевић

ГОРЧИН СТОЈАНОВИЋ:

– Ваљда човек дође у неке године, када почне да се присећа шта оно беше пре педесет година, шта сам ја оно мислио и живео. Гледао сам као клинац у Сарајеву представу овог комада. Она се играла у Сарајевској вијећници, која је била спаљена па касније обновљена. Ово је било у време када је још чекала обнову, била је врло руинирана. Имао сам дванаест година и снажан утисак је на мене оставила сцена каменовања Лице, то је оно што је у нашој представи вода. А друга је представа коју је режирао Љубиша Георгијевић у Љубљани, где је врло видљиво одрастао човек играо Зорана и то је такође за мене било отровење. Такође, у овом случају, радити ансамбл представе је све. То је апсолутни подвиг, а да немате уопште осећај да је то на силу, да би било боље камерније. Посебно што је у питању фрагментарна драматургија, где и два погледа значе.

Присутнима се обратио Драган Марјановић, који је говорио о копродукцији Народног позоришта Ниш и Народног позоришта Лесковац.

ДРАГАН МАРЈАНОВИЋ:

– Ово је наша друга копродукција. Пре овога смо направили „Хасанагиницу“, што је било јако лепо искуство. Тада смо ми били већински продуценти, да тако кажем, а сада је обрнуто. Ово није баш лак комад који се ради лагано, али када се сложе коцкице, онда то изгледа тако.

СПАСОЈЕ Ж. МИЛОВАНОВИЋ:

– Ниш и Лесковац су јако близу, свега пола сата војне, па је било и природно да сарађујемо. А зашто *Ослобођење Скопља*, зашто та прича о рату? Велики јубилеј је био прошле године, а прошао је незапажено. Осамдесет година од почетка, барем на нашим просторима, Другог светског рата, дакле нешто што нас је

обележило до дана данашњег. Још увек постоје поделе на домаће издајнике и оне који то нису, на партизана и четнике. То никако да се заврши. А заправо у тој причи, увек страда породица и кроз породицу, појединац. Представа говори о томе.

ДР ЗОРАН МАКСИМОВИЋ:

Милоше, како је био истраји главни јунака, дечака Зорана?

МИЛОШ ЦВЕТКОВИЋ:

– Мени је било јако тешко да евоцирам те неке болније успомене из детињства, а највећа преокупација ми је била проналажења мере у изразу. Занимљиво је како што више време пролази, заборављамо те сцене из детињства. Било је лепо вратити се томе.

ДР ЗОРАН МАКСИМОВИЋ:

А како је био Зоранова мајка?

МИНА ЦОЦИЋ:

– Ако говорим о њеном „греху“, трудила сам се у току процеса да је оправдам, лик Лице, њену аферу са немачким официром посматрала сам као жртву, али сам тек на премијери схватила шта треба да играм. Да нема потребе да је оправдам и смишљам неке разлоге. Она се заљубила у њега и то је у реду. Остала је врло рано сама са дететом. И

појављује се неки млади господин који пружа бољу будућност, а нежан је и брижан према њој. Од када је љубав постала неморална?

Критичар, Милош Латиновић, честитао је учесницима представе.

МИЛОШ ЛАТИНОВИЋ:

– Што се представе тиче, изузетно ми је драго што сте одабрали овај текст. Ми смо се до скоро, широм региона, негде одрицали текста као важног дела представе. А Горчиново позориште јесте афирмација драмске литературе и литературе уопште. Оно што ми се допало у вашој представи, то је, да нисам приметио та нека насилна осавремењавања. Врло често то историјски текстови то имају у старту. Овде је остављен тај контекст, а опет, повезује се са овим што ми данас јесмо, јер се времена мењају, а људи никада. Донели сте позориште које тера гледаоца да размишља.

ВЕСНА ЈОСИПОВИЋ:

– Мени је ова улога отворила једно питање о одговорности. Мој лик, бака, манипулише унуком, Зораном. Она га воли, наравно, али га излаже емотивној манипулацији. Како се односимо према детету, шта му усађујемо, чиме га оптерећујемо? Тај аспект мог лика и није сасвим бео и невин.

Вече је закључено дискусијом о одговорности, питању тражења личне среће у рату и питању личне трагедије, која се често ослања на колективну. Редитељ, Горчин Стојановић, поручио је свима, како треба живети свој живот и трагати за личним задовољствима, чак у рату, посебно у рату.

**СЕЛЕКТОР 58. ФЕСТИВАЛА
„ЈОАКИМ ВУЈИЋ”**

Зоран Карајић

ЖИРИ 58. ФЕСТИВАЛА „ЈОАКИМ ВУЈИЋ”

Ивана Недељковић, глумица

Мр Немања Ранковић,
гумац и редитељ

Снежана Ковачевић,
костимографкиња
ФОТО: Игор Ђорђевић

КРИТИЧАРИ

Зоран Максимовић,
модератор округлог стола критике

Милош Латинковић, критичар

Александра Јовановић,
критичарка

ПРАТЕЋИ ПРОГРАМ

4. мај – 4. јун

Фоаје Књажевско-српског театра

ИЗЛОЖБА „МИЈА АЛЕКСИЋ – БИТИ ГЛУМАЦ“

организатор Дом омладине Крагујевац, продукција
Културни центар Горњи Милановац

10. мај 12.00 часова

Мала сцена Књажевско-српског театра

РАДИОНИЦА „ДРАМАТИЗАЦИЈА САВРЕМЕНЕ КЊИЖЕВНОСТИ – ИЗАЗОВИ И РЕШЕЊА“

Милош Латиновић, књижевник

11. мај 12.00 часова

Мала сцена Књажевско-српског театра

ПРЕДАВАЊЕ „МИСЛИ ЈОВАНА СТЕРИЈЕ ПОПОВИЋА О ПОЗОРИШТУ И ГЛУМИ“

др Немања Савковић, доцент на Факултету
уметности Универзитета у Приштини

13. мај 18.00 часова

Мала сцена Књажевско-српског театра

ПРЕДАВАЊЕ „ЈОАКИМ ВУЈИЋ: СРПСКОГ ПОЗОРИШТА КАМЕН ОДБАЧЕНИ, КАМЕН УГАОНИ“

др Исидора Поповић, театролог

14. мај 18.00 часова

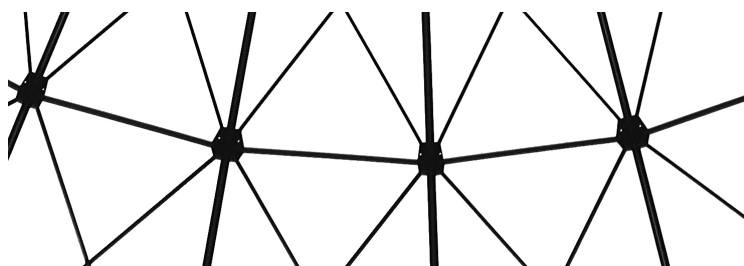
Мала сцена Књажевско-српског театра

ПРЕДСТАВЉАЊЕ МОНОГРАФИЈЕ „СНЕЖАНА КОВАЧЕВИЋ: ТИХИ МАЈСТОР ВЕЛИКОГ УМЕЋА“

Зоран Јеремић, приређивач монографије, Зоран Жеравчић, представник издавача - „Колектив“ Ужице и
мр Немања Ранковић, глумац и редитељ

НАГРАДЕ 58. ФЕСТИВАЛА „ЈОАКИМ ВУЈИЋ“

- Награда за најбољу драмску представу у целини
- Награда за најбољу режију
- Награда за најбољу сценографију
- Награда за најбољу костимографију
- Награда за најбоље глумачко остварење – четири равноправне награде
- Награда најбољем младом глумцу
- Специјална награда – за неки од сегмената позоришне игре који није обухваћен главним наградама
- Награда Округлог стола критике

САВЕТ ФЕСТИВАЛА

Спасоје Ж. Миловановић, директор Народног позоришта у Нишу

Младен Кнежевић, директор Књажевско-српског театра

Владимир Ђуричић, директор Позоришта тимочке крајине „Зоран Радмиловић” Зајечар

Градимиr Филиповић, директор Народног позоришта Пирот

Предраг Радоњић, директор Народног позоришта Приштина

Бранислав Недић, директор Крушевачког позоришта

Зоран Стаматовић, директор Народног позоришта Ужице

Миодраг Динуловић, директор Краљевачког позоришта

Сеадетин Мујезиновић, директор Регионалног позоришта Нови Пазар

Драган Марјановић, в. д. директора Народног позоришта Лесковац

Ивана Недељковић, директорка „Пулс театра” Лазаревац

Владимир Василић, в. д. директора Шабачког позоришта

Јелена Стојановић Патрногић, директорка Позоришта за децу Крагујевац

Милица Радуловић, директорка Позоришта лутака Ниш

Ненад Јовић, директор Позоришта „Бора Станковић” Врање

Братислав Јанковић, директор Градског позоришта Чачак

ТИМ 58. ФЕСТИВАЛА „ЈОАКИМ ВУЈИЋ”

Директор

Младен Кнежевић

Извршни продуцент

мр Војо Лучић

Односи са јавношћу
и маркетинг Фестивала
Јована Перић

Техничка координаторка
Ана Колбјанова

Техничка подршка
Ненад Милорадовић

Екипа технике

Владан Бркић, Зоран Стевановић, Страхинја Ђорђевић, Марија Вујичић, Саша Ђорђевић,
Никола Манић, Саша Радивојевић, Иван Филиповић, Добрица Андрић, Зоран Јокановић

Административно-правни послови

Светлана Борковић, Надица Огњановић

Рачуноводствени послови

Данијела Миленковић, Снежана Недељковић, Данијела Стевић, Снежана Ристић

Домаћини труппа

Александар Милојевић, Јасмина Димитријевић, Чедомир Штајн, Ненад Вулевић, Сања Матејић,
Марија Ракочевић, Александар Милорадовић

Видео продукција

Дарко РИОТ

Билетарница

Милица Ђорђевић

Разводнице

Марија Пековић и Милица Савић

Волонтери/ке

Канцеларија за младе Крагујевац – Бојана Крстовић, Петра Гавриловић, Хелена Арнаут, Јована Марковић,
Софија Стојановић, Жељка Вукићевић, Лазар Станојловић, Емилија Савић, Катарина Марковић, Данијела Пантовић,
Ђорђе Петровић, Никола Шаркочевић, Александра Чупић, Александра Трговчевић

